

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Blot to konkrete spørgsmål: Ville det være muligt for hr. Jens Vibjerg at nævne nogle konkrete besparelsesområder, der ville give de 350 mio. i den offentlige kasse ud over træk på reserven? Det var det ene spørgsmål, jeg har.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil stille til hr. Jens Vibjerg, er: Hvis nu Venstre på sigt – der kan jo gå lang tid – hvis nu Venstre en dag skulle komme i regering, ville man så arbejde for at hæve denne her kompensation til det niveau, den har i dag?

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Til hr. Jens Vibjerg: Hvordan har aktiekurserne det for tiden? Hvordan har KFX-indekset det? Hvad er det i øvrigt for meldinger, vi får fra alle de økonomiske eksperter, når vi taler om erhvervslivet?

Og så kan jeg høre på hr. Jens Vibjerg, at han ikke rigtig har læst på lektion, fordi det er jo rigtigt, at man i sin tid indførte ambi'en. Det kan hr. Jens Vibjerg godt med rette kalde nogle afgifter, men sandheden er jo, at man i samme åndedrag indførte kompensation gennem ATP'en. Efterfølgende er vi i den situation, at man har fjernet ambi'en, men de fik lov at beholde kompensationsbeløbet. Ganske vist hævdede man momsens fra 22 til 25 pct., men den er jo fradragsberettiget for erhvervslivet.

Sådan er sammenhængen. Kom ikke her med den slags beklagelser.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jens Vibjerg og derefter går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg skal ikke nøjes med at nævne et par enkelte besparelsesforslag fra Venstres side. Jeg skal oversende hele vores oplæg til den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Hækkerup, så han kan få hele kataloget at studere og se, hvad Venstre vil.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Med dette lovforslag vil regeringen have Folketinget til at legalisere, at finansministeren lægger sin superklamme hånd på 350 mio. kr. af arbejdsgivernes penge ud over de 270 mio. kr., som allerede er foreslået i L 53, altså i alt 620

mio. kr. Det er således ikke småpenge, vi taler om.

Og det er arbejdsgivernes penge. Arbejdsgiverne har allerede betalt for kompensationen for ATP-bidraget én gang, nemlig i form af ambi'en, som senere blev afløst af tillægsmomsen. Jeg er sikker på, at disse oplysninger fremgår af det sikkert udmærkede notat, som hr. Ole Hækkerup modtog fra arbejdsministeren, men som vi endnu ikke har fået lejlighed til at kigge i. Men jeg er overbevist om, at det er de oplysninger, der fremgår af notatet.

Det skete alt sammen i forbindelse med det store forlig i 1987 mellem den daværende regering og Socialdemokratiet med tilslutning fra parterne på arbejdsmarkedet. Denne optræden fra regeringens side – og jeg er fuldstændig klar over, at arbejdsministeren ikke er den hovedskyldige – er ikke bare fræk, den er også dum.

Alle ved, at vi står over for besværlige overenskomstforhandlinger om ganske få måneder. Økonomiministeren har i dag opfordret parterne til at begrænse lønstigningerne, men hver gang regeringen belaster virksomhedernes økonomi, gør man det tilsvarende vanskeligere at indgå overenskomst inden for en samfundsmæssigt ansvarlig ramme. Men den tid, den sorg, synes regeringen at tænke.

Det Konservative Folkepartis svar på forslaget er klart, præcist og kan siges med kun fem ord: Nej, nej og atter nej.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Blot to konkrete spørgsmål: Hvis Det Konservative Folkeparti skulle være så heldig at få lov at deltage i en eventuel borgerlig regering på et tidspunkt, og kompensationen i overensstemmelse med det her lovforslag er blevet sat ned, vil Det Konservative Folkeparti så arbejde for, at kompensationen hæves igen? Det er det ene.

Det andet er, at jeg selvfølgelig også vil spørge den konservative ordfører om de konkrete eksempler på besparelser. For selvfølgelig kan man altid sige, at man bare oversender sit udspil, men jeg synes, det ville være rart at have nogle konkrete eksempler, sådan så det var muligt for alle at sige, at enten var det denne her stigning, eller også var det de her besparelser. Og så kunne man få en klar prioritering, et klart valg, og så kunne folk selv afgøre, alt efter hvad de selv syntes, hvem de mente der bedst repræsenterede dem.